

HUNZEKOOR

DIRIGENT WIM VERKAIK

PART SONGS & POETRY

Geliefde liederen uit de romantiek
(o.a. Brahms, Mendelssohn, Sullivan)
Gelardeerd met gedichten uit eigen gelederen

za 25 mei 20.00 zo 26 mei 16.00

KERKJE ANNERVEENSCHekANAAL

PART SONGS & POETRY

HUNZEKOOR CONCERTPROGRAMMA 2013

1. Die Nachtigall
over de houdbaarheid
van liedjes	Felix Mendelssohn (1809-1847)
Cees Groesbeek
2. The long day closes
De avond	Arthur Sullivan (1842-1900)
Willem Hendriks-Muns
3. Abschied vom Wald
dadendrang en bomenlust	Felix Mendelssohn
Cees Groesbeek
4. Echoes
Echo	Arthur Sullivan
Hans van der Horst
5. Im Grünen
Naar het bos	Felix Mendelssohn
Willem Hendriks-Muns
6. The lost chord
het laatste akkoord	Arthur Sullivan
Cees Groesbeek
7. Ruhetal
Nachtrust	Felix Mendelssohn
Hans van der Horst

PAUZE

8. Dein Herzlein mild
Lieve vrouw	Johannes Brahms (1833-1897)
Willem Hendriks-Muns
9. Come where my love
pastorale	Stephen Foster (1826-1864)
Cees Groesbeek
10. Es geht ein Wehen
Vleug	Johannes Brahms
Hans van der Horst
11. All in the April evening
Voorjaarslam	Hugh S. Robertson (1874-1952)
Willem Hendriks-Muns
12. Rosmarin
keuzes (?)	Johannes Brahms
Cees Groesbeek
13. Sweet and low
Vrucht van mijn bestaan	Joseph Barnby (1838-1896)
Hans van der Horst
14. Waldesnacht
Nachtelijke escapade	Johannes Brahms
Hans van der Horst

PART SONGS & POETRY

Het Hunzekoor brengt u dit seizoen in de vertrouwde locatie van het kerkje van Annerveenschekanaal een programma van Duitse en Engelse liederen, merendeels uit de romantiek. Een part song is in de Engelse traditie een meerstemmig, meestal wereldlijk stuk waarin één van de stempartijen de melodie heeft en de overige partijen eromheen geweven worden. In de liedkunst van de Duitse romantiek vinden we veel natuurlyriek, zoals bij Mendelssohn en Brahms. Onder leiding van Wim Verkaik heeft het koor hard gewerkt aan dit prachtige programma. De presentatiecommissie heeft enkele koorleden die ook dichter zijn, gevraagd om bij de liederen passende gedichten te maken. De gedichten worden door de dichters zelf voorgedragen en tijdens de uitvoering van het bijbehorende lied geprojecteerd. U vindt de teksten bij elkaar in het midden van dit programmaboekje. Het Hunzekoor wenst u veel plezier met dit concert.

Die Nachtigall

Uit *Sechs Lieder*, op. 59 van Felix Mendelssohn-Bartholdy zingen wij no.4, *Die Nachtigall*. Haar lied klinkt nog uit de verte, maar het voorjaar lokt haar terug en we horen de oude, vertrouwde liedjes. Cees Groesbeek schreef het bijbehorende gedicht 'over de houdbaarheid van liedjes'.

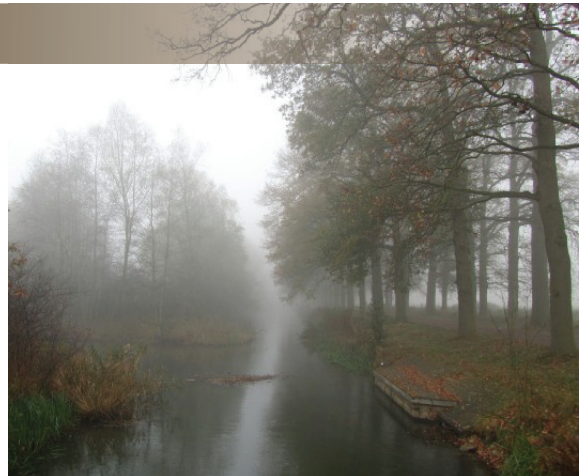
Die Nachtigall, sie war entfernt,
Der Frühling lockt sie wieder;
Was Neues hat sie nicht gelernt,
Singt alte liebe Lieder.

De nachtegaal, hij was ver weg,
De lente trekt hem weer aan;
Iets nieuws heeft hij niet geleerd,
Hij zingt de vertrouwde lieve liedjes.

The long day closes

De in zijn tijd zeer succesvolle Engelse componist Sir Arthur Sullivan (1842-1900) schreef deze part song. Hij is meer dan van zijn serieuze muziek bekend van de komische operettes zoals *Mikado*, *HMS Pinafore* en *The Pirates of Penzance*, die hij samen met W.S. Gilbert schreef. Van Arthur Sullivan zingen wij behalve dit lied, waarin de (allerlaatste) dag tot een eind komt, later in het programma ook *Echoes* en *The lost chord*. Willem Hendriks-Muns dichtte bij dit lied 'De avond'.

No star is o'er the lake,
 Its pale watch keeping,
 The moon is half awake,
 Through gray mist creeping,
 The last red leaves fall round
 The porch of roses,
 The clock hath ceased to sound,
 The long day closes.
 Sit by the silent hearth In calm endeavour,
 To count the sounds of mirth,
 Now dumb for ever.
 Heed not how hope believes
 And fate disposes:
 Shadow is round the eaves,
 The long day closes.
 The lighted windows dim Are fading slowly.
 The fire that was so trim Now quivers lowly.
 Go to the dreamless bed
 Where grief reposes;
 Thy book of toil is read,
 The long day closes.

Geen bleke ster houdt boven het meer de
 wacht,
 De maan is half wakker en kruipt door grijze
 mist
 De laatste rode bladeren vallen rond
 De rozenveranda,
 De klok is opgehouden met slaan
 De lange dag nadert zijn einde.
 Ga zitten bij de zwiigende haard
 en probeer rustig de vrolijke geluiden te
 tellen, die nu voor altijd verstommen.
 Trek je niets aan van hoe hoop gelooft,
 En het lot beschikt:
 Er is schaduw rond de randen,
 De lange dag nadert zijn einde
 De verlichte ramen dimmen hun licht
 en vervagen langzaam.
 Het vuur dat zo keurig brandde, flikkert nog
 maar laag op
 Ga naar het droomloze bed
 Waar verdriet tot rust komt
 Uw boek van zwoegen is uit,
 De lange dag komt tot een eind.

Abschied vom Wald

Joseph von Eichendorff, de tekstdichter, beschrijft de tegenstelling tussen de natuur en het 'geschäftliche Leben', al het bedrieglijke oppervlakkige gedoe in de drukke stad waar hij naar toe moet gaan. Hij wil die wereld niet in die idyllische van valleien, heuvels en bossen laten binnendringen. Hij troost zich met de gedachte dat je die stadse wereld overwint met een

hart dat de essentie van de natuur (rust, ernst, goedheid, eenvoud en waarheid) verinnerlijkt heeft. Dan zal je hart niet oud worden, en met die gedachte wordt het afscheid draaglijker. Het gedicht 'dadendrang en bomenlust' is van Cees Groesbeek.

O Thäler weit, o Höhen,
 O schöner, grüner Wald,
 Du meiner Lust und Wehen
 Andächt'ger Aufenthalt!
 Da draußen, stets betrogen,
 Saust die geschäft'ge Welt,
 Schlag noch einmal die Bogen
 Um mich, du grünes Zelt!

O brede dalen, o hoogten
 O prachtig, groen bos
 Jij aandachtig verblijf
 van mijn lust en pijnen!
 Om je heen, steeds bedrogen
 Suist de drukke zakelijke wereld,
 Sla nog eenmaal een boog
 Om mij, jij groene bescherming!

Donateur worden van het Hunzehoer? Neem een formulier mee!
Meezingen? Nieuwe zangers zijn van harte welkom.
Meer informatie op www.hunzehoer.nl

Im Walde steht geschrieben
Ein stilles, ernstes Wort
Vom rechten Tun und Lieben,
Und was des Menschen Hort.
Ich habe treu gelesen
Die Worte, schlicht und wahr,
Und durch mein ganzes Wesen
Ward's unaussprechlich klar.

Bald werd ich dich verlassen,
Fremd in die Fremde geh'n,
Auf buntbewegten Gassen
Des Lebens Schauspiel sehn;
Und mitten in dem Leben
Wird deines Ernsts Gewalt
Mich Einsamen erheben,
So wird mein Herz nicht alt.

In het bos staat geschreven,
Een verstild en ernstig woord
Van juist handelen en liefhebben
En wat de mens beschermt
Ik heb die woorden gelezen,
eenvoudig en waar,
En door mijn hele wezen
Werd het onuitsprekelijk helder.

Binnenkort ga ik je verlaten,
Als een vreemde zal ik naar het buitenland
gaan, Op levendige straten
Het spektakel van het leven zien
En midden in het leven
Zal de macht van jouw ernst, mij eenzame
verheffen
Zo wordt mijn hart niet oud.

Echoes

De tekst vergelijkt de zoete echo van de muziek met die van de weerklank van liefde (in de jeugd). Hoe zoet een muzikale echo ook is, ze kan niet tippen aan de waarachtigheid van een zucht van liefde die weerklinkt bij (die enige echte) geliefde en beantwoord wordt. Hans van der Horst schreef met 'Echo' een toepasselijk gedicht.

How sweet the answer Echo makes
To music at night,
When, rous'd by lute or horn, she wakes,
And, far away o'er lawns and lakes,
Goes answ'ring light!
Yet Love hath echoes truer far,
And far more sweet
Than e'er beneath the moonlight's star,
Of horn, or lute, or soft guitar,
The songs repeat.
'T is when the sigh in youth sincere,
And only then,
The sigh that's breath'd for one to hear
Is by that one, that only Dear,
Breath'd back again, Breath'd back again.

Hoe zoet de Echo het antwoord maakt
Op muziek in de nacht,
Wanneer ze, opgeroepen door luit of hoorn,
ontwaakt, en in de verte over grasvelden en
meren lichtjes antwoord geeft!
Toch heeft de Liefde echo's veel waarachtiger,
en veel zoeter, dan ooit
Onder de ster van het maanlicht
De liederen van hoorn, luit of zachte gitaar
herhalen
Dat is wanneer de oprechte zucht als we
jong zijn, En alleen dan,
De zucht die geademd wordt voor één persoon
om te horen, en dan Door die ene, die
ene Dierbare, terug geademd wordt.

Im Grünen

Opnieuw lyriek over alle het goede dat de groene natuur ons biedt: mensenkind, ga naar buiten en zoek de ruimte op, beleef hoe zoet de luchten zijn... Willem Hendriks-Muns schreef 'Naar het bos'.

Im Grün' erwacht der frische Muth, wenn
 blau der Himmel blickt
 Im Grünen da geht alles gut, was je das Herz
 bedrückt
 Wass such'st der Mauern engen Raum, du
 thörigt Menschenkind?
 Komm, fühl hier unter'm grünen Baum, wie
 süß die Lüfte sind,
 Wie holde Kindlein spielt um dich
 ihr Odem wunderlieb, und nimmt all'deinen
 Gram mit sich, du weisst nicht wo er blieb

In het bos ontwaakt de frisse moed, wan-
 neer de hemel blauw ziet
 Op het groene land gaat alles goed, wat ooit
 het hart bedrukte
 Wat zoek je toch de enge ruimte tussen de
 muren op, jij dwaas mensenkind?
 Kom, voel hier onder de groene boom,
 Hoe zoet de luchten zijn,
 Hoe een vriendelijk kindje om je heen speelt,
 haar adem wonderlijk lief, en al je kommer
 met zich mee neemt, je weet niet waar hij
 gebleven is.

The lost chord

Adelaide Procter (1825-1864), dichtster en filantroop, schreef de tekst van dit lied van Arthur Sullivan. Zij was op Alfred, Lord Tennyson na de beste verkopende Engelse dichtster van haar tijd. *A lost chord* verhaalt over hoe een toevallig aangeslagen akkoord op het orgel, de speler in het diepst van haar/zijn ziel raakt. De componist schreef de muziek terwijl hij waakte aan het sterfbed van zijn broer (januari 1877). Het lied werd meteen een succes. Sullivan zelf heeft later gezegd: 'I have composed much music since then, but have never written a second lost chord'. Bijbehorend gedicht is 'het laatste akkoord' van Cees Groesbeek.

Seated one day at the Organ,
 I was weary and ill at ease,
 And my fingers wandered idly
 Over the noisy keys.
 I know not what I was playing,
 Or what I was dreaming then;
 But I struck one chord of music,
 Like the sound of a great Amen (2x).

Op een dag zat ik aan het orgel,
 Ik was moe en voelde me niet op mijn gemak,
 terwijl mijn vingers doelloos
 Over de lawaaierige toetsen dwaalden.
 Ik weet niet wat ik aan het spelen was,
 Of wat ik toen droomde;
 Maar ik sloeg een muziekakkoord aan,
 Gelijk de klank van een groot Amen.

It flooded the crimson twilight,
 Like the close of an Angel's Psalm,
 And it lay on my fevered spirit
 With a touch of infinite calm.
 It quieted pain and sorrow,
 Like love overcoming strife;
 It seemed the harmonious echo
 From our discordant life.

Het overstroomde de rode schemering,
 Als de afsluiting van de Psalm van een Engel,
 En het legde zich neer op mijn koortsige
 geest Met een vleug van oneindige rust.
 Het kalmeerde pijn en verdriet,
 Net als de liefde strijd overwint;
 Het leek de harmonieuze echo
 Van ons dissonante leven.

It linked all perplexéd meanings
 Into one perfect peace,
 And trembled away into silence
 As if it were loth to cease.

Het verbond alle ingewikkelde betekenissen
 in een volmaakte vrede,
 En trilde weg in de stilte
 Alsof het absoluut niet wilde ophouden

over de houdbaarheid van liedjes

liever geen soundbytes in het vrije veld, beslist geen oortjes op de fiets
als ik er toch op uittrek kies ik voor een spontaan, dus ongedwongen iets
het boerenland geeft zijn composities prijs en vertoont zich in veel geluiden

- waar de aarde wordt geploegd en de landbouwmachines de toon bepalen
en koeienvlaaien op stille plekken als paukenslagen klinken
en paarden de bolero draven en soms als rund hun hoefslag laten horen-

raken vogels de gevoeligste snaren met hun oude, vertrouwde liedjes
die ze altijd bij zich dragen en zonder partituur uit hun vleugels schudden
die vogels met hun lieve liedjes, die lieve, liefste liefdesliedjes

hé nachtegaal, als je het goed vindt zing ik vannacht met je mee
zingen we samen de nacht aan flarden
componeren we tot `s morgens heel vroeg :
mooie liedjes zijn er nooit genoeg

cees groesbeek 15 april 2013
(bij Die Nachtigall)

De avond

kruipt de nevel
vallend blad
laatste rozen
na een kille dag
vlucht naar het vuur
warmte in 't gezicht
na de maaltijd
rozigheid
spoedig slaap ik
word wakker bij
een gedoofd vuur
uitgebrande kaarsen
vergeten zorgen

Willem George Hendriks-Muns, 2013
(bij The long day closes)

dadendrang en bomenlust

dadendrang en bomenlust
ik voel het aan mijn kuiten
ik ben voldoende uitgerust
en wil nu echt naar buiten

het bos is veel hectaren groot
de paden mooi gelegen
daar gaat een eenzaam zwijntje dood
dat kom ik niet meer tegen

de bomen vallen in cadans
een *mikado* voor reuzen
een drugstoerist lalt in het frans
'k geniet met volle teugen

de stilte van de grote stad
het lawaai van deze bossen
als ik mijn tandenstokers had
dan ging ik hoorbaar flossen

een teek wrijft zachtjes langs mijn been
een fietser schreeuwt voorbij
waar gaat dat rode kapje heen
wat kwettert daar voor mij

de avond valt en ik blijf staan
het woud vergaat tot nacht
een ster suist verder in zijn baan
het is weer eens volbracht

*cees groesbeek, 10 maart 2013
(bij Abschied vom Wald)*

Echo

ooit werkelijkheid
reeds lang vervlogen

nog resten slechts
vlagen van herinneringen
alles blijkt kleiner
dan ooit leek
keukendeur
kinderkamer
kolenhok
bedrieglijk de echo
van mijn geest
die leugenachtig blinkt

zoals ook de
reeds gestorven ster
lichtjaren later nog
onsterfelijk ogend
flonkert aan de hemel
echo van de eeuwigheid
mijn echo voor de eeuwigheid
heb ik al jaren terug
geboren laten worden
kon er maar een weerklank
van de toekomst zijn
kom dan, echo van 't verschiet
galm naar me toe
en leid me naar
waar ik uiteindelijk
toebehoort

*Hans van der Horst, 2013
(bij Echoes)*

Naar het bos

als ik vlucht
uit die ruimten
vlieg tegen muren op
het machtig woud
direct bij de eerste stappen
de koele rust van de natuur
alle gedachten alle onrecht
slechts de ruisende stilte
zo valt alles van mij af
doe de vurige gelofte
dit vast te zullen houden
weet zal nog vaak vluchten
naar het bos

*Willem George Hendriks-Muns, 2013
(bij Im Grünen)*

het laatste akkoord

*er ruist langs de wolken een lieflijke naam
sprong uit onze jongenskamer zo het
trapgat in
waar moeder plots opdook als een
incarnatie van
het duister, een silhouet van ouderlijk gezag
maar, zingen werd getolereerd zolang het
psalmen,
gezangen of liederen van Johan de Heer
waren
kwartetten bij maanlicht was verboden, de
helden van
onze natie vlogen door de lucht: tromp is zo
voorgoed
verdwenen, als zoveel trofeeën uit mijn
jeugd
ongrijpbaar als de laatste ademhaling
van ouders die ook niet beter wisten
klanken van een voortdurende symfonie
van een koor dat steeds verandert en mee
meandert
geef me een toon waarin ik kan wonen
geef me een god die mij vertrouwt*

*cees groesbeek, 16 maart 2013
(bij The lost chord)*

zie rond in het niets
van die verlaten leegte
kil en donker doods

ruik o zo plots
en onverwacht
de geur van liefde
aanlokkend nabij

ervaar onthutst
de innige begeerte
naar strelend genot
zalige versmelting
jouw nabijheid
zo lang heb ik gewacht
zo wil ik eeuwig voort
maar als dat jou te lang is
dank
dank voor deze nachtelijke
streling van mijn geest

*Hans van der Horst, 2013
(bij Es geht ein Wehen)*

Voorjaarslam

wat vertedert een lammetje
zie de nog lage zon
kleurt oortjes doorschijnend roze
't is een en al levendigheid
en ongeremd genieten
vermoeide hoefjes
vergeet dat nou maar
valt ter plekke in slaap
doet een hazenslaapje

wordt later wakker
grappige bokkensprongen
en is weer bij de kudde
denk ik terug kindertijd
zie mijzelf en denk nu
schaapachtigheid

*Willem George Hendriks-Muns, 2013
(bij All in the April evening)*

keuzes (?)

je wordt geboren, staat op
slaat een weg in
gaat een bocht om
je bent geen kind meer

je gaat naar school, leert één en ander
kiest een pad uit
gaat een bocht om
je bent volwassen

je vindt een vrouw, vrijt met haar
zoekt een baan
gaat een bocht om
je hebt een kind

je wordt geroepen, geeft gehoor
volgt een route
gaat een bocht om
je bent in Syrië

Syrië *delirïe*
Afghanistan *bananistan*
Noord-Korea *diarrhea*

ik zoek naar rozen, vind ze niet
loop de boulevard af
ga een bocht om
en vind rozemarijn, dauw der zee

ik tel je wonden, streef ze zacht
ren de straat uit
ga een bocht om
ik heb je hart, maar het doet het niet meer

*knibbel knabbel kruizewind
slaap maar zacht, jij godenkind*

*cees groesbeek, 3 april 2013
(bij Rosmarin)*

Vrucht van mijn bestaan

spectrum van
gouden tinten
jouw haren
op het kussen
je hand
roerend ongerept
onschuldig nog
gebald tegen je hals
je reine adem
als de ruis van de
zacht zwevende
fluwelen fee

bekoorlijke vrucht
van mijn bestaan
ziel van mijn
toekomstig heil
word wat je bent
blijf wat je was
slaap voort

en droom, droom
van wat het leven
jou zal brengen
laat het stralend zijn

droom, droom
wie jou ooit zal verlokken
laat die jou waardig zijn

droom, droom
hoe jij gelukkig wordt
laat mij dat nog beleven

Hans van der Horst, 2013
(bij *Sweet and low*)

Nachtelijke escapade

't einde van de dag was klam en zwoel
maar nu de schemering eenmaal donkert
zwenkt de bosnacht curieus naar
wonderkoel
terwijl al hier en daar een ster ontwakend
flonkert

verlangend, van de dag nog moe
ben ik op weg naar mijn beminde
voor een heimelijk maanbeschenen
rendez-vous

in warm zacht mos omringd door
akkerwinde

zo had ik me althans het voorgesteld
maar ben de weg kwijt en hoor nu ook
gegrom
de meest gerichte route heeft ze me verteld
maar nu toch mis ik mijn TomTom

'k hoor ijselijke kreten, koude doet me
welhaast pijn
ruik walging wekkende stank van
fermentatie
en dat gebrul, dat zal me toch geen
weerwolf zijn
'k ben echt niet voorbereid op bloeddonatie

ontsteld voel ik me verbleken als een lijk
ik kan zelfs één-één-twee niet bellen
mijn smartphone heeft hier geen bereik
'k ben bang dit niet te kunnen navertellen

plots vallen me de schellen van de ogen
zij! zij heeft hierop aangestuurd
ze heeft me expres bedrogen
me boosaardig in het bos gestuurd

ze was de laatste tijd al wat afstandelijk
zij speelde dus een duister spel
was niet zoals voorheen aanhalig en
aanhankelijk
basta dus, het was ook eigenlijk maar een del

verlicht zie ik het ochtendlicht dat gloort
haar wil ik nooit meer zien, het is volbracht
ik begeef me naar het ginds verschijnend
oord
voor 't eerst en laatst voor mij een
waldesnacht

Hans van der Horst, 2013
(bij *Waldesnacht*)

I have sought, but I seek it vainly,
That one lost chord divine,
Which came from the soul of the Organ, And
entered into mine.

It may be that Death's bright Angel
Will speak in that chord again,
It may be that only in Heaven
I shall hear that grand Amen.

Ik heb gezocht, maar ik zoek het tevergeefs,
Dat ene, goddelijke verloren akkoord. Dat
uit de ziel van het orgel kwam en de mijne
binnenging.

Mogelijk zal de stralende Engel des Doods
weer in dat akkoord spreken
Mogelijk zal ik alleen in de hemel dat grote
Amen horen.

Ruhetal

Een mooie, bijna impressionistische toonzetting van een romantisch lied over het idyllische dal waar je zo naar verlangt en waar je eindelijk rust vindt... Hans van der Horst schreef hierbij 'Nachtrust'.

Wann im letzten Abendstrahl
Gold'ne Wolkenberge steigen
Und wie Alpen sich erzeigen,
Frag' ich oft mit Tränen:
Liegt wohl zwischen jenen
Mein ersehntes Ruhetal?

Wanneer in de laatste avondzon
Gouden wolkenbergen opstijgen
En hoe alpenweiden zich dan tonen
Vraag ik vaak in tranen:
Ligt misschien tussen deze, het rustdal
waarnaar ik verlang?

Dein Herzlein mild

Johannes Brahms gebruikt in dit lied het beeld van de bloemknop die op het punt staat zich te openen als symbool voor de ontluikende liefde. Willem Hendriks-Muns dichtte geïnspireerd door dit lied 'Lieve vrouw'.

Dein Herzlein mild, Du liebes Bild,
Das ist noch nicht erglommen,
Und drinnen ruht
Verträumte Glut,
Wird bald zu Tage kommen.
Es hat die Nacht
Einen Thau gebracht
Den Knospen all im Walde,
Und Morgens drauf
Da blüht's zuhauft
Und duftet durch die Halde.
Die Liebe sacht hat über Nacht
Dir Thau ins Herz gegossen,
Und Morgens dann,
Man sieht dir's an,
Das Knösplein ist erschlossen.

Je teder hartje, Jij beeldig lief
Is nog niet in vuur ontstoken
En van binnen ligt rustig
Een dromerige gloed,
Die binnenkort aan het licht treedt.
De nacht heeft
Een dauw gebracht
Op alle knoppen in het bos,
En de volgende ochtend
Bloeit het volop
En geurt het over de hellingen.
De tedere liefde heeft je vannacht
dauw in het hart gegoten
En 's morgens, men ziet het dan aan je,
Heeft het bloemknopje zich tot bloesem
ontvouwen

Come, where my love lies dreaming

Een dromerig meerstemmig liefdeslied met fraai doorgecomponeerde harmonieën, geschreven voor vier stemmen zonder begeleiding. Stephen Forster schreef het in 1855. Hij was de belangrijkste Amerikaanse liedcomponist uit de 19e eeuw. Het bijbehorende gedicht 'pastorale' is van de hand van Cees Groesbeek.

Come where my love lies dreaming,
Dreaming the happy hours away,
In visions bright redeeming
The fleeting joys of day
Dreaming the happy hours away;
My own love is sweetly dreaming,
Her beauty beaming;
My own love is sweetly dreaming the happy
hours away.
Come where my love lies dreaming, Come
with a lute, come with a lay,
Come where my love lies dreaming,
dreaming the happy hours away
Come with a lute, come with a lay,
come, come....
Soft is her slumber;
Thoughts bright and free
Dance through her dreams
Like gushing melody:
Light is her young heart,
Light may it be;
Come where my love lies dreaming

Kom waar mijn lief ligt te dromen,
Ze droomt de gelukkige uren weg,
In heldere visioenen maakt ze de vluchtige
vreugden van de dag goed
Ze droomt de gelukkige uren weg
Mijn eigen lief is zoet aan het dromen, haar
schoonheid straalt;
Mijn eigen lief droomt zoetjes de gelukkige
uren weg.
Kom waar mijn lief ligt te dromen
Kom met een lied gestemd voor de luit,
Kom waar mijn lief ligt te dromen,
Ze droomt de gelukkige uren weg
Kom met een luit, kom met een lied, kom,
kom
Zacht is haar sluimer;
Gedachten helder en vrij
dansen door haar dromen
Als een uitbundige melodie.
Licht is haar jonge hart,
Licht mag het zijn,
Kom waar mijn lief ligt te dromen

Es geht ein Wehen

Uit dezelfde liedbundel als *Rosmarin* en *Dein Herzlein mild* stamt *Es geht ein Wehen*. Onheilspellend huult de wind door het bos, ze droomt van een goede minnaar, maar tot ze in diens armen kan rusten, moet ze over het land waaien. Maar wanhoop niet! Die dag van trouwe liefde zal aanbreken. Hans van der Horst dichtte 'Vleug'.

Es geht ein Wehen durch den Wald,
die Windsbraut hör ich singen.
Sie singt von einem Buhlen gut
und bis sie dem in Armen ruht,
muss sie noch weit in bangem Mut
sich durch die Lande schwingen.
Der Sang der klingt so schauerlich der klingt
so wild, so trübe,
das heiße Sehnen ist erwacht,
mein Schatz zu tausend gute Nacht!
Es kommt der Tag eh du's gedacht,
der eint getreue Liebe!

Er waait een suizeling door het bos
De windvlaag hoor ik zingen
Ze zingt over een goede minnaar
En tot zij in diens armen rust
Moet ze zich nog ver in beklemd gemoed
door het land wieken
Het lied klinkt zo griezellig, zo wild, zo
somber,
Het vurige verlangen is ontwaakt,
Mijn schat naar duizend goede nachten!
De dag komt, eerder dan je had gedacht,
van de ene trouwe Liefde!

All in the April evening

Een Engelse semi-religieuze part song, bijna een hymne, geschreven door Hugh Robertson, Schots componist en Brits koorleider in de eerste helft van de 20e eeuw. Het lied beschrijft een mijmering op een mooie aprilavond. Al wandelend komt de spreker een kudde schapen met lammetjes tegen en hij overdenkt naar aanleiding van hun klaaglijk geblaat het lijden van het Lam Gods. Willem Hendrik-Muns schreef 'Voorjaarslam'.

All in the April evening,
April airs were abroad;
The sheep with their little lambs
Pass'd me by on the road.
The sheep with their little lambs
Pass'd me by on the road;
All in the April evening
I thought on the Lamb of God.

The lambs were weary, and crying
With a weak human cry;
I thought on the Lamb of God
Going meekly to die.
Up in the blue, blue mountains
Dewy pastures are sweet:
Rest for the little bodies,
Rest for the little feet.

But for the Lamb of God
Upon the hilltop green;
Only a cross of shame
Two stark crosses between.

All in the April evening,
April airs were abroad;
I saw the sheep with their lambs,
And thought on the Lamb of God.

Overall in de aprilavond
Waren de aprilluchten te voelen,
De schapen met hun lammetjes
Passeerden me op de weg.
De schapen met hun lammetjes
Passeerden me op de weg;
Op een mooie aprilavond
Dacht ik aan het Lam Gods.

De lammeren waren moe, en huilden
Met een zwakke menselijke kreet;
Ik dacht aan het Lam Gods
Dat gedwee zijn dood tegemoet ging
Boven in de blauwe, blauwe bergen
Zijn de bedauwde weilanden zoet:
Rust voor de lichaampjes,
Rust voor de voetjes.

Maar voor het Lam Gods
Boven op de groene heuveltop;
Was er slechts een kruis van schaamte
Tussen twee grimmige kruizen.

Overall in de aprilavond
Waren de aprilluchten te voelen,
Ik zag de schapen met hun lammeren,
En dacht aan het Lam Gods.

Rosmarin

Het eerste lied uit de liederenbundel *Opus 62* van Johannes Brahms. De roos en de rozemarijn symboliseren respectievelijk de liefde en de dood. Het Hunzehoer brengt een specifieke interpretatie van Wim Verkaik, waarbij Rosmarin in de derde strofe wordt opgevat als een persoon (zie vertaling). Breken wordt dan opgevat als 'doden'. Het gedicht van Cees Groesbeek, getiteld 'keuzes (?)' sluit hierop aan.

Es wollt die Jungfrau früh aufsteh'n
Wollt in des Vaters Garten geh'n.
Rot Röslein wollt sie brechen ab, davon
wollt sie sich machen ein Kränzelein wohl
schön.

Es soll ihr Hochzeitskränzelein sein: 'Dem
feinen Knab, dem Knaben mein.
Ihr Röslein rot, ich brech euch ab, davon will
ich mir winden ein Kränzelein so schön.'
Sie ging im Grünen her und hin, statt Röslein
fand sie Rosmarin:
'So bist du, mein Getreuer, hin! Kein Röslein
ist zu finden, kein Kränzelein so schön.'

Sie ging im Garten her und hin, statt Röslein
brach sie Rosmarin:
'Das nimm du, mein Getreuer, hin! Lieg
bei dir unter Linden, mein Totenkränzelein
schön.'

Een meisje stond vroeg op
om haar vaders tuin in te gaan.
Zij wilde rode roosjes plukken en daarvan
een prachtig kransje maken.

Het moest haar bruidskrans worden: 'Voor
die lieve jongen; mijn jongen, pluk ik jullie
rode roosjes om mij daarvan een prachtig
kransje te vlechten.'

Ze liep heen en weer door het bos en
vond in plaats van roosjes, Rozemarijn: 'Je
bent dus weg, mijn trouwe vriendin! Geen
roosje is te vinden, geen prachtig kransje te
vlechten.'

Ze liep heen en weer door de tuin, en in
plaats van roosjes brak ze Rozemarijn:
'Pak aan, mijn bondgenoot! Laat bij jou
onder de linden mijn prachtig rouwkransje
liggen.'

Sweet and Low

Een moeder zingt een lieflijk slaapliedje voor haar baby dat belooft dat de westenwind zijn vader snel naar huis zal voeren. Joseph Barnby was een Brits koordirigent uit de tweede helft van de 19e eeuw. 'Vrucht van mijn bestaan' heet het door dit lied geïnspireerde gedicht van Hans van der Horst.

Sweet and low, sweet and low
Wind of the western sea,
Low, low, breathe and blow,
Wind of the western sea!
Over the rolling waters go,
Come from the dying moon, and blow,
Blow him again to me,
While my little one, while my pretty one,
sleeps.

Sleep and rest, sleep and rest,
Father will come to thee soon;
Rest, rest, on mother's breast,
Father will come to thee soon;
Father will come to his babe in the nest,
Silver sails all out of the west
Under the silver moon!
Sleep my little one, sleep my pretty one,
sleep.

Zoet en laag, zoet en laag
Wind van de westelijke zee,
Laag, laag, adem en blaas,
Wind van de westelijke zee!
Blaas over de rollende golven,
Kom vanuit de wanende maan en blaas
Blaas hem terug naar mij
Terwijl mijn kleintje, terwijl mijn mooi
kleintje slaapt.

Slaap en rust, slaap en rust,
Vader zal snel naar je toe komen;
Rust, rust, op moeders borst,
Vader zal snel naar je toe komen;
Vader zal naar zijn kind in het nest komen,
Silveren zeilen brengen hem uit het westen
Onder de zilveren maan!
Slaap mijn kleintje, slaap mijn mooi kleintje,
slaap.

Sponsors 2013 | Praktijk New Balance Massagetherapie, shiatsu en bioresonantie. Aangesloten bij beroepsvereniging VBAG **Marja Martin** www.praktijk-newbalance.nl | **TextAbility** tekst & advies textability@zonnet.nl | **Pruim automatisering** Genemuiden www.pruimautomatisering.nl

Waldesnacht

Prachtig lied in het persoonlijke, veelzijdige en genuanceerde klankidoom van Johannes Brahms. Het is een hoogtepunt van de romantische koorliteratuur op een tekst van de dichter Paul Heyse. Het lied illustreert het contrast tussen de rust van de natuur en het 'lauten Weltgewühle' van het drukke dagelijkse leven. Hans van der Horst geeft in 'Nachtelijke escapade' een persoonlijke invulling van een nacht in het bos.

Waldesnacht, du wunderkühle,
die ich tausend Male grüß;
nach dem lauten Weltgewühle,
o, wie ist dein Rauschen süß!
Träumerisch die müden Glieder
berg ich weich ins Moos,
und mir ist, als würd ich wieder
all der irren Qualen los.

Fernes Flötenlied, vertöne,
das ein weites Sehnen rührt,
die Gedanken in die schöne,
ach, mißgönnte Ferne führt.
Laß die Waldesnacht mich wiegen,
stillen jede Pein,
und ein seliges Genügen
saug ich mit den Düften ein.

In den heimlich engen Kreisen
wird dir wohl, du wildes Herz,
und ein Friede schwebt mit leisen
Flügelschlägen niederwärts.
Singet, holde Vögellieder,
mich in Schlummer sacht!
Irre Qualen, löst euch wieder,
wildes Herz, nun gute Nacht!

Bosnacht, jij wonderkoele,
die ik duizend keer groet;
na het rumoerige gewoel van de wereld,
o, wat is uw ruisen zoet!
Dromerig berg ik de vermoeide ledematen
zacht in het mos,
en ik voel me alsof ik weer was bevrijd van
alle dwaze kwalen.

Fluitlied in de verte, verklank,
wat een ver verlangen beroert,
de gedachten in de mooie,
ach, niet gegunde verte voert,
Laat het nachtelijk bos mij koesteren
elke pijn verzachten,
en een gelukkig genot
zuig ik met de geuren naar binnen.

In de geheime nauwe kringen
gaat het je goed, jij wild hart
En vrede zweeft met zachte
vleugelslagen neer
Zing, lieve vogelliedjes
mij in zachte sluimer!
Dwaze kwalen, ga weer voorbij,
Wild hart, nu goede nacht!

Colofon

© Hunzekoor, 2013. Fotografie poster, flyer en voorzijde boekje: Frans de Jong. Ontwerp drukwerk & ontwerp /lay-out programmaboekje: Gerdie Kienhorst, TextAbility. Inhoud is afkomstig uit openbare bronnen (internet).

Aankleding locatie: inrichtingscommissie Hunzekoor. Vormgeving, regie en presentatie: presentatiecommissie Hunzekoor. Zonder de inspanningen van de dichters Cees Groesbeek, Willem Hendriks-Muns en Hans van der Horst was het 'poetry'-deel van het programma niet mogelijk geweest.

Aan iedereen die heeft bijgedragen aan het welslagen van Part songs & Poetry en aan onze sponsors: hartelijk dank!

w w w . h u n z e k o o r . n l

Praktijk New Balance
Massage therapie
Annen

PRUIM
automatisering